

ZOMERDROOM

WILMA HOLLANDER

ZOMERDROOM

Colofon:

Omslagontwerp: Wilma Hollander

Omslagillustratie: ©Mariya Tarasova | Dreamstime.com

Foto auteur: F.W. Hollander

ZOMERDROOM: oorspronkelijke uitgave © 2010

Herziene uitgave: © 2025 Wilma Hollander in samenwerking
met Brave New Books

ISBN: 9789464808889

© 2025 Wilma Hollander

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever c.q. auteur.

Boven de stad Volos, tussen de Pagasitische Golf en de Egeïsche zee, verrijst groen en indrukwekkend de berg Pilon. Hier bevond zich volgens de mythologische verhalen de zomerresidentie van de goden der Olympus en het magische woongebied van de Centauren. In de adembenemende sfeer van dit landschap vermengt de geschiedenis zich met de mythen, de wildernis zich met het gecultiveerde, het verleden zich met het heden...

Fragment uit de reisgids
Een Hollandse Kijk op Pilon

Wilma Hollander

Meer romans van deze auteur:

De Rozen van Beekbrugge-trilogie:

1. Smaak van Liefde
2. Zoete Wonderen
3. Heerlijke Dromen

De Onder de Griekse zon-serie:

1. Onder de Griekse zon
2. Dans der Liefde
3. Vlinders op de vensterbank
4. Opnieuw verbonden

- * Zomerdroom
- * Een Zomernacht (Bouzouki Boogie)
- * Verscheurd Verlangen
- * Harteloos
- * De Zomer van 1970
- * Kus in het Maanlicht

Non-fictie:

- * Een Hollandse Kijk op Pilon – reisgids

*If I could save time in a bottle
The first thing that I'd like to do
Is to save every day
'Til eternity passes away
Just to spend them with you*

© Jim Croce - 1972

Proloog

‘Nooit!’ Minachtend spuwde de oude Yannis op de lemen vloer van zijn huisje. ‘Van mij hoor je niets. Ik ken jouw soort! Je verrijkt je over de ruggen van anderen heen, dat heb je altijd al gedaan. Maar je mooie praatjes zijn aan mij verspild, ik vertel je niets.’

‘Yannis, Yannis, is dat nou wel verstandig?’ De bezoeker aan de andere kant van de tafel schudde bedroefd zijn hoofd. Hij haalde een vervaarlijk uitziend mes uit zijn zak en begon er nonchalant zijn nagels mee schoon te maken. ‘Ik wil alleen waar ik recht op heb. Meer niet. Is dat te veel gevraagd?’

‘Jij hebt nergens recht op.’ Yannis schoof zijn stoel met een ruk achteruit en stond op. ‘Het lijkt me beter dat je nu weggaat. Ik wil jou niet in mijn huis en zeker niet aan mijn tafel.’

Tergend langzaam kwam de ander overeind. ‘Ik ga pas weg als ik dat wil. Kijk toch eens naar jezelf, man. Je bent oud en versleten. De mensen hier moeten je niet. Er is niemand die ook maar met zijn ogen zal knippen als jouw lijk morgen in het ravijn wordt gevonden.’

Yannis stootte een schamper lachje uit. ‘Je hebt niets aan me als ik dood ben. Ik ben niet gek. Ik weet dat jij degene bent die ervoor heeft gezorgd dat die laatste transactie niet door is gegaan. Hoe ben je erachter gekomen? Hebben je vriendjes in Athene je getipt? Dat moet haast wel. Mannen als jij hebben overal vriendjes zitten, dat had ik kunnen weten. En sindsdien heb je me in de gaten gehouden. Dacht je heus dat ik dat niet zou merken?’ Weer lachte hij, een honend, laatlunkend geluid dat diep uit zijn keel kwam. ‘Maar je hebt pech. Ik heb mijn maatregelen genomen. Je krijgt niets van me, helemaal niets.’

‘Ik denk dat je me onderschat.’ De man deed een stap naar voren en zwaaide dreigend met het mes. ‘Ik krijg altijd wat ik wil. Zeg op, waar is het?’

‘O, moet ik nu bang van je worden?’ spotte Yannis. ‘Het verbaast me dat je zelf naar me toe bent gekomen. Ik had niet gedacht dat je daar het lef voor zou hebben. Waarom heb je niet een van je handlangers gestuurd? Daar ben je zeker te gierig voor, hè? Je wilt het liever voor jezelf houden.’ Weer spuwde hij op de vloer. ‘Maak dat je wegkomt!’

De ogen van zijn bezoeker werden smalle spleetjes van boosheid. ‘Je begrijpt nog steeds niet met wie je te maken hebt, Yannis. Jij bent een amateur, een kleine jongen die mee wil doen met de grote kerels. Je kent alleen de spelregels niet. Dat komt ervan als je je eigen land ontvlucht en je verschuilt achter de rokken van een buitenlandse *poutána*. Je bent een lafaard!’

‘Noem je míj een lafaard?’ Dreigend richtte Yannis zich op. ‘Neem dat terug. Nú! Ik zal je laten zien wie hier een lafaard is.’

‘Vertel me waar je het hebt verstopt.’

‘Nooit!’

Het mes flitste door de lucht en een schreeuw van pijn doorkliefde de kamer. Verbijsterd staarde Yannis naar het bloed dat uit de steekwond op zijn arm stroomde. ‘Jij... Jij...’

‘Zeg me waar het is.’ De ander deed nog een stap naar hem toe, het bebloede mes dreigend opgeheven.

Secondelang staarden ze elkaar zwijgend aan, de oude man en zijn bezoeker. Toen rechtte Yannis zijn schouders, spuwde zijn tegenstander minachtend in het gezicht en keerde hem nadrukkelijk de rug toe.

Driftig stootte de man toe. Eenmaal, tweemaal... Het bloed spatte op zijn kleren, maar hij sloeg er geen acht op. ‘Hier zul je voor boeten,’ hijgde hij door het dolle heen. ‘Niemand kan mij ongestraft bespuwen!’

Yannis wankelde onder de onverwachte aanval, maar hij viel niet. Met een woest gebrul draaide hij zich om, zijn vuisten gebald om uit te halen. Nog een keer flitste het mes en met een verbijsterde uitdrukking op zijn gezicht staarde Yannis naar het heft dat ter hoogte van zijn hart uit zijn lichaam stak. 'W-Wat...' Bloedend zakte hij in elkaar en terwijl hij zijn aanvaller verbaasd bleef aankijken, doofde in zijn donkere ogen langzaam het licht.

Ongelovig staarde de man naar het nu levenloze lichaam aan zijn voeten. Dit kon niet, dit gebeurde niet. Yannis mocht niet doodgaan. Niet voordat hij had verteld...

Ineens spitste hij zijn oren.

In de verte klonk hondengeblaf, maar dat was niet wat hem verontruste. Voetstappen! Voetstappen die over het erf langzaam in de richting van het huis kwamen. Als een dier in de val schoten zijn ogen van de deur naar het dode lichaam en weer terug. De deur zat niet op slot. Als er nu iemand binnenkwam, was hij er gloeiend bij. Snel trok hij het mes uit Yannis' lichaam en sloop naar de deur.

'Yannis?' Een zware mannenstem schalde over het erf. 'Yannis, ben je thuis?'

De man in de kamer drukte zich tegen de muur naast de deur, biddend dat de nu snel invallende schemering de onverwachte bezoeker ervan zou weerhouden om iets in de kamer te zien als hij door het venster raam zou gluren.

'Yannis!'

Het hondengeblaf werd luider. De voetstappen aarzelden.

Met ingehouden adem staarde de man naar de deurknop. Zijn hand met het mes ging omhoog, klaar voor de aanval.

Nu!

Maar de deur bleef dicht. De voetstappen verwijderden zich. De man slaakte een zucht van opluchting. Hij was veilig.

Voorlopig in ieder geval.

Ongeduldig wachtte hij tot het hondengeblaf in de verte was verstomd. Hij moest hier weg en snel ook. Degene die

aan de deur had gestaan, zou het straks nog een keer kunnen proberen. Er was geen tijd meer om nu nog het huis te doorzoeken. Dat moest wachten, tot later, als Yannis' lichaam was gevonden en er geen gevaar meer bestond dat iemand hém ermee in verband zou brengen.

Boos op zichzelf omdat het allemaal zo uit de hand was gelopen, sloop hij naar buiten. In het donker stommelde hij over het erf, struikelend over losliggende stenen, alert op onverwachte geluiden.

Een uil, verscholen in de oude plataan, volgde met zijn grote ogen wantrouwig de donkere schaduw die snel in de donkere bergen verdween. Zijn waarschuwingskreet klonk krassend over het erf, maar voor de oude man op de lemen vloer van het huis kwam de waarschuwing te laat.

Veel te laat.

De oude Yannis was dood.

Hoofdstuk 1

Het was nooit mijn bedoeling om Leo voorgoed te verlaten.

Toen ik op die mooie zonnige ochtend in juni de deur uitstapte, zou dat maar voor een paar dagen zijn. Ik ging logeren bij Sofie, mijn beste vriendin, die me had uitgenodigd om haar veertigste verjaardag mee te vieren.

Sofie woont in Antwerpen, al meer dan vijf jaar, en hoewel we elkaar niet zo heel vaak zien, is zij degene die mij het beste kent. Onze vriendschap dateert uit de tijd dat we allebei op een reisbureau werkten. We ontmoetten elkaar tijdens een studiereis naar Lissabon. Het reisje duurde slechts vier dagen, maar het was genoeg om de basis te leggen voor een vriendschap die nu al twintig jaar bestaat.

Zij en ik hebben weinig gemeen en misschien is dat wel juist de reden dat we het zo goed met elkaar kunnen vinden. Sofie houdt nogal van opvallen. Ze draagt graag kleurrijke, extravagante kleding en heeft lang, koperrood haar dat in woeste krullen om haar hoofd danst.

Haar grote, donkerbruine ogen heeft ze geërfd van haar Griekse vader, die in de jaren zestig naar Nederland kwam en halsoverkop verliefd werd op een struise boerendochter. Het resultaat van die verliefdheid was Sofie en een ongelukkig huwelijk. In die volgorde.

Het huwelijk hield tien jaar stand. Sofie doet er altijd een beetje laconiek over, maar ik weet dat de scheiding van haar ouders haar veel verdriet heeft gedaan. Ze heeft me ooit verteld dat haar vader halverwege de jaren tachtig naar zijn geboorteland is teruggekeerd, waardoor het weinige contact dat ze nog met hem had helemaal werd verbroken. Ik weet ook dat ze een jaar of tien geleden een halfslachtige poging heeft gedaan om zijn adres te achterhalen, maar toen dat op niets uitliep, besloot ze om het hoofdstuk 'vader' voorgoed af

te sluiten. Dat was tenminste wat ze zei als we het er weleens over hadden.

Toen ik op die bewuste dag in juni bij haar appartement in Antwerpen arriveerde en daar een totaal ontredderde Sofie aantrof, bracht ik dat dan ook niet meteen in verband met de vader die al zo lang uit haar leven was verdwenen. Om eerlijk te zijn dacht ik dat ze van streek was omdat ze net de zoveelste ongelukkige liefdesaffaire achter de rug had. Sofie is zelden gelukkig in de liefde. Dat komt uiteraard omdat ze steeds weer op de verkeerde mannen valt. Niet dat ze dat zelf in de gaten heeft of het van mij wil aannemen, maar als buitenstaander zie je dat soort dingen nu eenmaal vaak wat scherper.

Haar betraande gezicht en het zenuwachtige gefriemel van haar handen hadden ditmaal echter niets met een ex-vriendje te maken, maar alles met het telegram dat ze me in de handen duwde nog voor ik mijn jas had uitgetrokken.

‘Dit is vanmorgen gekomen,’ zei ze met een vreemd verwrongen stem. ‘Hij is dood. Ik moet erheen.’

Uiteraard begreep ik niet over wie ze het had. Pas nadat ik haar verwarde verhaal een paar keer had aangehoord en het telegram drie keer had gelezen, drong het tot me door. Sofies vader was een paar weken geleden plotseling gestorven. Het telegram, dat afkomstig was van een Griekse advocaat, gaf geen verdere informatie, alleen het dringende verzoek om zo snel mogelijk contact met hem op te nemen.

Sofie had onmiddellijk het vermelde telefoonnummer gedraaid, maar het in nogal moeizaam Engels verlopen gesprek had haar niet veel wijzer gemaakt. Het enige wat ze eruit had kunnen opmaken, was dat haar vaders familie de advocaat opdracht had gegeven haar op te sporen en haar te verzoeken naar Griekenland te komen.

Verbijsterd keek ik haar aan. ‘Maar, Sofie, je kent die mensen niet. Je hebt al bijna dertig jaar geen echt contact

gehad met je vader. Waarom zou je aan hun verzoek gevolg geven?’

Sofies ogen vlamden. ‘Hij is dood, Marleen. Natuurlijk ga ik erheen. Hij was toch mijn vader?’ Haar stem begon te bibberen. ‘Het maakt niet uit dat hij er niet voor me was als ik hem nodig had. Het maakt niet uit dat we geen contact meer hadden. Ik weet toch wel dat hij op zijn manier van me hield. En ik ben altijd van hém blijven houden. Ik miste hem zo, Marleen. Die eerste jaren na de scheiding... Iedere dag als ik uit school kwam, hoopte ik dat hij weer terug was gekomen. Dat hij naar me zou lachen op die hele speciale manier van hem en me weer *koukláki mou* zou noemen. “Mijn popje”, dat was zijn koosnaampje voor mij.’ Ze beet op haar lip om niet opnieuw in tranen uit te barsten en voegde er vastbesloten aan toe: ‘Ik ben zijn dochter en ik ben het aan hem verplicht om naar Griekenland te gaan.’

Als Sofie eenmaal een besluit heeft genomen, is het heel moeilijk om haar daarvan af te brengen. Het enige wat ik kon doen, was proberen haar zo goed mogelijk te helpen. Dus kropen we achter de computer om onze tickets te regelen en pakte ik daarna de telefoon om Leo, de man met wie ik al vijftien jaar mijn leven deel, te zeggen dat ik met Sofie meeking naar Griekenland.

In plaats van de verontwaardigde reactie die ik eigenlijk verwachtte, humde Leo wat. Hij schraapte zijn keel en vroeg voorzichtig: ‘Wanneer denk je terug te komen?’

‘Dat weet ik nog niet,’ antwoordde ik naar waarheid. ‘Misschien zijn we over een paar dagen al terug. Maar de komende weken heb ik toch geen urgente dingen op de agenda staan, dus het maakt niet zo heel veel uit hoelang het duurt.’

‘Je hébt natuurlijk vakantie,’ merkte Leo nogal overbodig op. Hij wist heel goed dat ik pas half augustus weer moest beginnen. Mijn baan bij het reisbureau had ik jaren geleden al vaarwel gezegd. Tegenwoordig stond ik vijf dagen in de week

voor de klas om aankomende reisbureau medewerkers les te geven in communicatievaardigheden.

‘Ja,’ beaamde ik. ‘De eerstkomende acht weken heb ik de tijd aan mezelf.’ Mijn stem klonk een beetje bits, maar dat kwam omdat ik er nog steeds de pest in had dat onze gezamenlijke vakantie in het water was gevallen.

Zoals ieder jaar was het de bedoeling geweest dat we een maand met de auto door Europa zouden trekken. Deze keer hadden we Toscane op het oog, maar een paar weken geleden was Leo thuisgekomen met de mededeling dat zijn baas een beroerte had gehad. Het bleek nogal ernstig te zijn en het was dan ook vrij snel duidelijk dat onze vakantie helaas niet door kon gaan, omdat Leo, die de onderdirecteur was, hem de eerstkomende tijd moest vervangen. Natuurlijk vond ik het heel erg voor Leo’s baas, maar dat nam niet weg, dat ik er flink de pee in had. Wat moest ik met al die vrije dagen zonder man om ze mee te delen?

Ik had natuurlijk alleen naar Toscane kunnen gaan, maar zo heldhaftig ben ik nu ook weer niet. Bovendien vond ik het ook niet aardig tegenover Leo. Hij kon er ook niets aan doen dat zijn baas ziek was geworden. Ik had me er dus al min of meer bij neergelegd dat ik deze vakantie in Nederland zou doorbrengen, maar nu had ik een goed excuus om een deel van mijn vrije weken toch nog ergens anders door te brengen.

In Griekenland.

Met Sofie.

Aan de andere kant van de lijn hoorde ik een diepe zucht.

‘Ik neem aan dat je niet meer van je besluit af te brengen bent?’ vroeg Leo nog voor alle zekerheid.

‘Sofie heeft me nodig,’ zei ik ferm. ‘En jij hebt het toch veel te druk op de zaak om je eenzaam te voelen zonder mij. Het zou zomaar kunnen dat we volgende week alweer terug zijn. We denken dat het een erfeniskwestie is. Waarom zou die

familie anders willen dat ze naar Griekenland komt? Het zal ongetwijfeld gaan om het tekenen van officiële papieren.'

'Je hebt waarschijnlijk gelijk.' Weer zuchtte Leo. 'Het is alleen dat...'

Zijn stem klonk een beetje vreemd en even kreeg ik het gevoel alsof iemand een koude hand in mijn nek legde. Aarzelend vroeg ik: 'Leo? Als je niet wilt dat ik ga?'

'Vergeet het maar. Je hebt gelijk, Sofie heeft je op dit moment meer nodig dan ik. Ik red me wel.'

Zijn stem klonk nu weer normaal. Ik had het me vast verbeeld. We spraken af dat ik hem op de hoogte zou houden van de ontwikkelingen en legden neer.

'Was dat Leo?' vroeg Sofie, die net de kamer binnenkwam.

Ik knikte. 'Hij wenst je sterkte en zegt dat hij zich wel zal redden zonder mij.'

Ze keek me onderzoekend aan. 'Weet je zeker dat je met me mee wilt? Ik begrijp het best als je liever naar huis teruggaat.'

'Natuurlijk niet.' Ik schudde het nare gevoel dat Leo's woorden me hadden gegeven van me af en stond op. 'Heb je alles gepakt wat je mee wilt nemen?'

'Ja.' Sofie beet op haar lip. 'Zelfs het trouwboekje van mijn ouders. Ik zag het ineens achter in de la tussen wat oude brieven van mijn moeder liggen. Je weet maar nooit. Als het een erfeniskwestie is...' Haar stem stierf weg en ik wist dat ze aan haar moeder dacht die tien jaar geleden was overleden. Het was in die periode dat ze tevergeefs had geprobeerd om haar vader te bereiken. En nu was die vader ook dood.

Ik legde een arm om haar schouder en trok haar even tegen me aan. 'We zullen er gauw genoeg achterkomen. Niet huilen, Sofie. Nog even en ik jank met je mee. En je weet hoe verschrikkelijk ik eruitzie als ik heb gehuild.'

Sofie lachte door haar tranen heen. 'Maar al te goed. Ik vrees dat we dan niet eens het land uit komen. Ze zullen denken dat je op een vals paspoort reist.' Ze haalde een paar

keer diep adem en maakte zich uit mijn omhelzing los. 'Kom, genoeg van dat sentimentele gedoe. De taxi komt er zo aan. Als jij nog even de koffiekopjes opruimt, sluit ik de boel af.'

En zo begon onze reis naar Griekenland.

Hoofdstuk 2

We hadden kans gezien twee vluchtplaatsen op de avondvlucht naar Athene te boeken en arriveerden even na middernacht op de bijna uitgestorven Griekse luchthaven. Een vrijwel tandeloze, maar breed grijnzende taxichauffeur bracht ons in recordtijd naar ons via internet geboekte hotel in het centrum.

De knappe receptionist overhandigde glimlachend de sleutel van de kamer. 'Als de dames misschien eerst nog iets willen drinken, de hotelbar is nog open,' liet hij ons weten. Om er vervolgens in één adem aan toe te voegen: 'Mijn dienst loopt over een uurtje af.'

We bedankten hem vriendelijk voor de informatie, maar we zouden er geen gebruik van maken. De dames waren moe van de reis en wilden graag zo snel mogelijk naar de kamer.

Hij schudde nog even meewarig zijn hoofd, alsof hij wilde zeggen: 'Je weet niet wat je mist...' maar legde ons toen toch keurig uit hoe we bij de kamer moesten komen.

In de lift op weg naar de derde verdieping keken we elkaar geamuseerd aan. 'Of hij had zijn bril niet op, of hij valt op oudere vrouwen,' merkte Sofie grijnzend op. 'Dat wás toch een versierpoging? Of begreep ik het verkeerd?'

Ik kon er ook wel om lachen. 'Nee, volgens mij heb je helemaal gelijk.'

'Het was maar goed dat er na ons net nieuwe gasten arriveerden, anders had hij beslist aangeboden om onze bagage naar boven te brengen,' zei Sofie. Ze duwde met haar schouder de liftdeur open en sjoede haar koffer over de hoge drempel de smalle gang in. 'Niet dat ik daar nee tegen had gezegd, want dat kreng is echt zwaar. Ik heb natuurlijk weer veel te veel meegenomen.'

Onze kamer lag aan het eind van de gang en viel niet tegen. Hij was ruim, had twee gescheiden bedden, een grote